

[Jørgen Jensen.]

der er med til disse mæglingsbestrebelse, som ikke er mægling, men som er fortsatte forhandlinger.

Det, der mangler begge steder, er en større respekt for arbejdernes side. Det er selvfølgelig ikke noget, vi skal afgøre her, det er noget, fagbevægelsen må gennemtvinge. Men det, vi kan forhindre – når spørgsmålet nu er rejst i denne diskussion – er, at arbejdsgiverne mangler respekt for systemet. Det er ikke bare noget, jeg siger. Det er en kendsgerning, at mange af de ting, som ikke kunne løses ved forhandling, løstes, hvis der var aktion bagved. Lad os bare tage nogle eksempler. Det er næsten kun i de tilfælde, hvor der har været en overenskomststridig handling – aktion – bagved, at man har fået genansat tillidsmænd eller for den sags skyld andre afskedigede, aldrig ved arbejdsretten. Det er også en kendsgerning, at afviste lønkrav har været mulige at gennemføre, når man sådan set satte en aktion bagved. Det er også en kendsgerning, at problemer vedrørende miljøforhold og sikkerhedsbestemmelser, som man har kunnet forhandle om i månedsvis og ikke kunnet løse ved forhandling, lige pludselig kunne lade sig løse, hvis der var en aktion bagved. Det er også en kendsgerning, at når aftaler af den ene eller den anden art – det kunne være akkordaftaler eller aftaler som den i Det Berlinske Hus – ikke kunne indgås ved forhandling, skete der pludselig noget, når aktionsmuligheden var bagved. Det er en kendsgerning, at det er arbejdsgiveren, der har den aktionsmulighed i dag. Derfor er der ikke tale om ligestilling parterne imellem, for som et overordnet princip i det arbejdsretlige grundlag er ejendomsretten. Hvad er det, der er sket i Det Berlinske Hus? Man påstår, man har forhandlet de lokale aftaler gennem to år, og at der ikke er sket noget ved det. Men var det arbejderne, der gik i strejke? Nej, det var arbejdsgiveren, der sendte dem hjem. Det var ikke overenskomststridigt, fordi ejendomsretten gav dem lov til at gøre det. Det er noget af det, der ligger i det arbejdsretlige system. Det er ikke noget af det, vi har rørt ved her, men det er blandet ind i diskussionen, og derfor tager jeg det frem.

Vi har ikke forlangt, at hverken byretten eller sø- og handelsret skulle behandle disse spørgsmål. Vi mener, at det at indgå en over-

enskomst på arbejdsmarkedet er noget, der skal ske mellem de to parter. De må også forhandle sig frem til, når de indgår en overenskomst, under hvilken form man skal forhandle de uenigheder eller stridigheder, der kan være hen ad vejen, og kan de ikke forhandle sig til rette, må parterne stå frit.

Der har været nogle bemærkninger om kaos, om, at det så skulle være jungleloven, der gjaldt, og om, at de svageste skulle stå så umuligt i den situation. Ja men hvordan er det i og for sig i dag med fordelingen af udbyttet? Er det ikke jungleloven, der gælder? Er det ikke en kendsgerning, at indgreb efter indgreb her i folketinget ikke har kunnet rette op på den skæve fordeling? At vi er enige om, at fordelingen af formuerne bliver stadig mere skæv, og at det samme gælder indtægterne? Derfor er det ikke rigtigt, når man siger, at dette vil føre til kaos. Det er simpelt hen en nødvendighed i et samfund, hvor man ikke vil gribe ind over for kapitalhaverne, ikke vil bremse arbejdsgiverne, at give arbejderne den samme mulighed for at føre kampen på de principper, som nu engang findes i dette samfundssystem.

Må jeg sige om forligsmandsloven, at den giver mulighed for udsættelse af varslede konflikter, og det er også en sammenkædning. Det er og har aldrig været brugt som en neutral mægling. Det har simpelt hen været brugt til at sikre, at det til enhver tid værende politiske flertal og den til enhver tid siddende regering fik indflydelse på tingene.

Jeg kan bare nævne den skitse, som kom frem i 1975. Det var forligsmanden, der udarbejdede denne, og den skulle bruges til et politisk indgreb. Jeg kan også erindre denne gang om arbejdsministerens styring af forligsmanden. Det sidste understreger også noget om, at forligsmanden i virkeligheden kun er en slags bugtalerdukke for regeringen og det politiske flertal. Det er det, der er situationen med forligsmandsloven, og ikke det, man prøver at stille op.

Så vil jeg sige, at vi endnu en gang i de debatter, vi har haft om arbejdsmarkedsforhold, ligesom har hørt hr. Ninn-Hansen understrege noget af essensen i det. Hr. Ninn-Hansen talte om, at vi bør beholde det gode system, vi har i dag, og at strejkeretten er en ret, en frihed, vi har. Ja, man kan næsten sige, at hr. Ninn-Hansen som regeringens ideolog på det arbejdsretlige område her har sagt, at strejkeretten er en